

Ritt Bjerregaard: Lovforslaget drejer sig om en ændring af § 5 i den eksisterende lov om uddannelse af børnehave- og fritidspædagoger af 21. maj 1969, populært sagt om ophævelse af forpraktikken. Samme forpraktik har ikke efter den nugældende lov været en del af uddannelsen, men en optagelsesbetingelse.

I bemærkningerne til lovforslaget gives en række begrundelser for, at forpraktikken ønskes fjernet, som jeg ikke her skal gentage. Der synes alt i alt ikke at være mange begrundelser for at opretholde forpraktikken, selv om ideen med ordningen var at give de unge en mulighed for at danne sig et realistisk billede af uddannelsen. Det bør vel også i denne forbindelse fremhæves, at enhver stadig kan søge ansættelse i en institution før optagelse på seminariet.

Man kunne måske ellers have den enkelte betænkelighed, at vi ved at sløjfe forpraktikken fjernede kravet om, at ansøgerne skulle have været ude i det praktiske liv før uddannelsens begyndelse, og at vi altså med denne ændring gav mulighed for, at studerende på børnehave- og fritidspædagogseminarierne kunne gå lige fra skolen over i uddannelsen. Så vidt jeg kan se, løber vi ikke denne risiko. Aldersgrænsen er stadig 18 år, og optagelsesbetingelserne lægger tydeligt vægt på andet arbejde. Men i øvrigt kunne ministeren måske gøre et par bemærkninger til specielt dette problem.

Jeg kan altså give min tilslutning til det af ministeren fremsatte forslag om forpraktikkens ophævelse.

En anden ændring i lovforslaget er af mere redaktionel art, og den skal jeg ikke komme nærmere ind på.

Gerda Møller: Det er jo almindelig kendt, at der er mangel på kvalificeret personale i vore daginstitutioner, fordi antallet af disse er vokset så stærkt, at seminarierne ikke har kunnet tage imod alle dem, der søger uddannelse dér, skønt der er rigelig brug for dem. Dette forhold kan det foreliggende lovforslag om at afskaffe forpraktikken i hvert fald ikke råde bod på.

Men da vi i den konservative folketingsgruppe lægger stor vægt på, at ingen uddannelse bliver længere og mere kostbar end strengt nødvendigt i forhold til det mål, som uddannelsen skal tjene, vil vi se med vel-

vilje på at afskaffe forpraktikken, hvis den er af så tvivlsom værdi som anført i bemærkningerne til lovforslaget, og hvis der er mulighed for at give de uddannelsessøgende den nødvendige praktiske erfaring under en anden form, noget, vi måske kan se på under udvalgsarbejdet.

Til gengæld må vi så gå ud fra som givet, at der ikke under en senere revision af loven stilles krav om yderligere forlængelse af disse uddannelser med mere teoretisk stof til erstatning for den bortfaldne forpraktik, der jo normalt er på 6 måneder, og da slet ikke i betragtning af, at det kun er nogle få år siden, vi udvidede uddannelsestiden fra 2 til 3 år netop for at få mere teori ind i disse uddannelser. Det vil være helt urimeligt efter vores formening at skulle arbejde med overkvalificeret arbejdskraft på dette område, hvor der er et stort arbejdsmarked for mennesker med en kortere uddannelse, som kunne aflaste de egentlige pædagoger.

I bemærkningerne er ministeren jo selv inde på, at konsekvensen af at afskaffe forpraktikken kunne være, at institutionerne så uden den generelle tidsbegrænsning, som gælder for forpraktikanterne, kan ansætte uuddannet medhjælp til varetagelse af hjælpefunktioner både i det pædagogiske og i det praktiske arbejde. Derfor forstår jeg slet ikke, at ministeren ikke har draget den fulde konsekvens af forpraktikkens afskaffelse, nemlig at etablere den kortvarige uddannelse, som vi i vores gruppe har gjort os til talsmand for, og som vi stadig væk må kræve. Vi kan jo alligevel ikke bygge os ud af den pukkél, der er opstået på dette uddannelsesområde. Hvor skal vi få arbejdskraft fra? Hvor skal vi få penge fra i en tid, hvor det erhvervsliv, som skal skabe det økonomiske grundlag for bevarelsen af vores nuværende levestandard og klare de forventninger, som man stiller til det, ikke får de nødvendige ressourcer stillet til rådighed, fordi det offentlige stadig væk udvider sin aktivitet?

Vi tror, at der findes mange unge såvel som noget ældre, der udmærket er i stand til at tage sig af børn, fordi de simpelt hen kan lide børn, fordi de forstår børn, uden at de derfor behøver at være egnet for et egentligt studium. Dem skal vi også have plads til i vort uddannelsessystem, og det behøver ikke at gå ud over trivslen på institutio-